

Justitsministeren (Nellemann): Jeg vil blot i Anledning af dette bemærke, at hvad den ærede sidste Talers Udtalelser angaar, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes Lovgivningen burde være indrettet paa disse Gebeter, er det ikke det, der foreligger for Justitsministeriet. For Justitsministeriet foreligger Lovgivningen, som den er, og den medfører, at visse Straffesager forfølges i den civile Proces' Former og ere undergivne Civilprocessens Regler i det Hele taget, og med Hensyn til det Spørgsmaal, om Bevillinger af en vis Natur bør meddeles eller ikke, maa man følge de engang antagne Grundsætninger, som ikke ere staaede af mig, men som ere meget ældre og strække sig langt tilbage i Tiden. Ifølge disse Grundsætninger kan det ikke erkjendes, at den Paagældende i dette Tilfælde maa siges at være udebleven paa Grund af en ham utilregnelig Omstændighed. Det er en ham selv tilregnelig Omstændighed, at han har hørt feil, og det vilde ikke kunne gaa an, at man kom ind paa det System, at man vil antage den Ting, at en Mand har hørt feil, uagtet han selv har været tilstede, som en tilstrækkelig Undskyldningsgrund for en Udeblivelse. Det har man ikke gjort i lignende Tilfælde, og det vil man heller ikke kunne gjøre i Fremtiden uden at komme altfor langt bort fra de Grundsætninger og Regler, som i en lang Aarække have været fulgte med Hensyn til Afgjørelsen af den Slags Spørgsmaal.

Ordføreren (Larsen): Det synes mig ikke, at det klarer Sagen, naar den høitærede Minister siger, at det var en tilregnelig Feil hos Andrageren, at han hørte feil med Hensyn til den Tid, da det næste Retsmøde skulde afholdes. De fem foregaaende Retsmøder vare afholdte Kl. 1, og saa mente han, at det næste Møde skulde afholdes paa samme Tid, men der blev sagt halv Et. Det synes mig undskyldeligt at begaa en saadan Feilhøring, men jeg vil tillade mig at spørge den høitærede Minister, hvorledes de Grundsætninger lyde, i Kraft af hvilke der negtes eller meddeles Bevillinger i Tilfælde som det foreliggende; thi jeg har endnu ikke faaet fat paa, hvordan en saadan Grundsætning kunde udtrykkes, om det med andre Ord er en rent vilkaarlig Grundsætning eller ikke.

Timestad: Der maa vistnok gives den høitærede Minister Ret i, at forsaavidt der skulde være Tale om her at meddele Andrageren nogen væregen, usædvanlig Bevilling, nogen af de Bevillinger, som ikke pleie at gives, var og er der ikke nogen rimelig Grund til at give Andrageren den, da den Hindring, som har stillet sig veien

for ham, jo ingenlunde har været ham utilregnelig; det er af dem, som saa ofte kunne indtræffe, og som Parterne maa tilregne sig selv, at de komme til at lide under. Men isørigt er den hele Sag mig aldeles uklar, for jeg veed slet ikke, hvad det er for en Bevilling, den Paagældende vil have. Er det en Bevilling til at indanke Sagen, uagtet den ikke har summa appellabilis, er det jo et Spørgsmaal, der ingenlunde kan siges — jeg vil selvfølgelig ikke udtale mig videre derom — at være hævet over enhver Lov, at Andrageren vil behøve nogen Bevilling til at indbringe denne Sag som privat Sag for Høiesteret, og forsaavidt der er Tale om at fremlægge nye Bevisligheder for Høiesteret, er den af de Bevillinger, som jo altid pleie at meddeles, og som jeg heller ikke antager vil blive negtet Ansøgeren. Det er mig altsaa ikke ganske klart, hvad det egentlig er, han vil, om han maasse vil have Sagen indanket paa offentlig Foranstaltning, eller hvad det er. Er det ikke det, veed jeg ikke rettere, end at han kan prøve paa at skride videre paa sin Vej uden nogen Bevilling.

Formanden (Krabbe): Jeg gjør opmærksom paa, at de Herrer, der have fjernet sig henimod Vinduerne, ikke derved have fjernet sig fra vor Høirevidde, og at Forhandlingen generes ved deres høitæstede Samtale.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal blot meddele den Oplysning, at den ansøgte Bevilling var en Bevilling med Hensyn til summa appellabilis. Quorvidt den Vedkommende kan indanke Sagen for Høiesteret uden en saadan, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg tror ikke, at han kan det, men det er ialtsald ikke Noget, der vedkommer mig. Dersom Andrageren maatte staa i den Formening, at han kan indbringe Sagen for Høiesteret uden en saadan Bevilling, staaer det ham jo frit for at forsøge derpaa. Det er ikke nogen Bevilling til at fremlægge nye Bevisligheder, der har været Spørgsmaal om, men som sagt om en Dispensation med Hensyn til Reglerne om summa appellabilis.

Ordføreren (Larsen): Bevilling til Fremførelse af nye Bevisligheder har Andrageren ikke søgt, som jeg antager af den Grund, at han ikke er mødt ved Sagfører for Politiretten og sølgelig uden Bevilling har Ret til at fremsætte nye Bevisligheder for Høiesteret, naar Sagen først kan komme ind for den. Ganske vist er det noget tvivlsomt, om man i et saadant Tilfælde behøver at have Bevilling med Hensyn til summa appel-